

Colecția: **ISTORII SECRETE**
Coperta: Stelian BIGAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOERESCU, DAN-SILVIU

Istoria României subterane, de la misterele hrubelor la tainele societăților și mișcărilor secrete : docu-drame și mituri istorice însoțite de consemnări din presă / prezentate de Dan-Silviu Boerescu. -

București : Integral, 2018

Conține bibliografie

ISBN 978-606-992-189-0

343.81

© INTEGRAL, 2018

Editor: Costel POSTOLACHE
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tipărit la Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-992-189-0

Istoria României subterane de la misterele hrubelor la tainele societăților și mișcărilor secrete

Docu-drame și mituri istorice
însoțite de consemnări din presă
prezentate de Dan-Silviu Boerescu

INTEGRAL

Sumar

**Societățile inițiatice din Țările Române și faimoși membri ai lor:
Vlad al II-lea „Dracul”, Matei Basarab, Vasile Lupu,
Dimitrie Cantemir, Horea, Constantin Mavrocordat,
Alexandru Ipsilanti, Alexandru Moruzi, Tudor Vladimirescu / 7**

**1848, 1859, 1918 – influența lojilor masonice:
Bălcescu, Kogălniceanu, Brătianu, Alecsandri,
Cuza, Maiorescu, Vaida-Voevod / 33**

**1922 – cea mai veche lojă feminină din lume
a apărut în România / 65**

**Cetățile subterane și istoria necunoscută
a unor civilizații paralele / 71**

1802, pe vremea lui Pazvante Chioru / 81

Orașul secret: Bucureștii de sub București / 91

**„Samizdat”-ul religios al preotului Nicodim Mândiță
în vremea ciumei roșii / 117**

Lămuriri bibliografice / 123

Societățile inițiatice din Țările Române și faimoși membri ai lor: Vlad al II-lea „Dracul”, Matei Basarab, Vasile Lupu, Dimitrie Cantemir, Horea, Constantin Mavrocordat, Alexandru Ipsilanti, Alexandru Moruzi, Tudor Vladimirescu

Dincolo de istoria oficială, există o alta secretă, rezervată doar inițiaților, din perspectiva căreia faptele istorice aparent inexplicabile capătă semnificație iar înlanțuirea lor prinde contur conform unei logici oculte. De la Zamolxis, adeptul și oficiantul unui cult pitagoreic, la domnitorii medievali, membri ai diferitelor ordine cavalierești, adesea rivale, și conducătorii de după 1848, puternic influențați de unele ramuri ale masoneriei, mulți dintre liderii formali și informal ai formațiunilor statale de pe teritoriul carpato-danubiano-pontic au avut

legături directe cu felurite organizații secrete, ascunse ochilor plebeilor, dar care au influențat adesea decisiv factorul politic. În special evenimentele din perioada 1859-1939 au cunoscut o puternică înrăurire pe această cale dar nu numai...

Una dintre primele societăți inițiatice de la noi a fost Ordinul Dragonului. Acesta era un ordin cavaleresc al nobilimii cu filiații și implicații în zona germanică din Transilvania. Membrii acestei grupări purtau o mantie, roșie în față, verde în spate, aveau sigilii și simbolul lor era Dragonul.

Tatălui lui Vlad Țepeș, domnitorul Vlad al II-lea „Dracul” (1393-1447), i se mai spunea și Dragonul pentru că făcea parte din acest ordin. (Asocierea Țepeș – Dracula s-a făcut, vicios, și pe această cale.) Vlad al II-lea și-a primit titlul de „Dracul”, după ce a fost primit pe 13 decembrie 1431 în Ordinul Dragonului fondat în 1408 de Sigismund, Împărat al Sfântului Imperiu Roman de Națiune Germană. Ordinul își propunea să crească puterea politică a bisericii și să protejeze familiile nobiliare imperiale de Imperiul Otoman. La 12 decembrie 1408 este instituit în numele lui Iisus Hristos, Ordinul cavaleresc al Dragonului care numără în Primul Cerc un număr fix de 24 de cavaleri. În momentul morții unui cavaler din primul cerc, rangul lui este înlocuit de un altul. Al doilea cerc nu avea un număr precizat de cavaleri. Întreaga suprafață geografică a Regatului Ungariei va fi împărțită în „cercuri” de apărare asemănătoare imaginii heraldice a Dragonului, ce își buclează coada în jurul gâtului, aidoma unui cerc, cetatea Severinului și Banatul adiacent făcând parte din primul cerc de apărare, adică cel mai expus atacurilor. Ordinul era constituit dintr-un grup de nobili de cel mai înalt grad, dintre cei care în Ungaria și în Polonia erau numiți

„magnați”, adică „mai-marii”. Cavalerii Ordinului trebuiau să fie până la moarte tovarășii de încredere ai Regelui. Toți erau magnați (mari feudali) unguri și numai trei străini a ales Sigismund: pe despotul Serbiei, pe un prinț al Galiției, și pe Vlad al II-lea, cărora le-a dat această dovadă de încredere. Iar Vlad era atât de mândru că făcea parte din acest ordin al Dragonului, încât, o dată ajuns domn al Țării Românești, a pus să se bată pe monede, ca o emblemă a lui, acel dragon – de unde în popor i s-a zis Vlad Dracul sau „Drăculea”, adică Dragonul.

În 1444, Regele Ungariei, Vladislav I, a declarat război Imperiului Otoman și a lansat Bătălia de la Varna sub conducerea lui Iancu de Hunedoara. Iancu i-a cerut lui Vlad să-și îndeplinească jurământul ca membru al Ordinului Dragonului și ca vasal al Ungariei, dar a fost refuzat. Papa l-a absolvit de jurământ, dar a cerut ca fiul său Mircea să meargă în loc.

O parte dintre marii boieri români din partea de Răsărit, Moldova și Valahia, au format ordinul numit *Igiptia Iclizia Valahia Ecli*. Există pietre tombale, pietre de mormânt ale unor voievozi, sigilii pe care găsim aceste inițiale *IIVE*, iar aceștia semnau cu patru puncte după iscălitură, iar ceilalți, afiliați Dragonului, cu trei puncte după nume.

Războiul dintre Matei Basarab și Vasile Lupu a avut o cauză și faptul că fiecare aparținea altui ordin cavaleresc. Astfel de războaie au mai avut loc pe teritoriul României, cauza fiind rivalitățile dintre ordinele cavalerești din care făceau parte domnitorii.

Aceste ordine erau ezoterice, practicau anumite ritualuri. Ordinul Dragonului s-a păstrat în Transilvania până la Al Doilea Război Mondial. Era un ordin secret și foarte închis.

Ordinul avea două aripi, una creștină și una păgână. Există familii din Transilvania, care au emigrat în Occident și păstrează și astăzi această credință.

Dimitrie Cantemir a făcut și el parte dintr-o societate secretă, fiind rosicrucian. Potrivit unei legende, capul său a fost luat după moarte pentru a fi îngropat într-un cimitir rosicrucian din Scoția. O lojă masonică purtând numele său și al cărei Venerabil a fost și Mihail Sadoveanu, a funcționat în perioada interbelică a secolului trecut la Iași. Actualmente, osemintele sale se odihnesc în Biserica Trei Ierarhi din Iași, repatriate grație lui Nicolae Iorga, în 1935.

La patru secole de la apariția sa și în ciuda numeroaselor studii și cărți care i-au fost consacrate de eminenți istorici ai ideilor, rosicrucianismul rămâne o mișcare spirituală și culturală enigmatică, scrie www.esoterica.ro. Este și acesta un semn că avertismentele din primele rânduri și din finalul scrierii *Confessio Fraternitatis* nu au răsunat în deșert: „Nimic din ceea ce se află rostit și adus la cunoștință tuturor, cu privire la fraternitatea noastră să nu fie judecat cu ușurătate și să nu fie socotit ca o născocire deșartă și cu atât mai puțin să nu fie primit ca și când ar fi doar o închipuire a noastră. (...) Noi nu ieșim la vânătoare după avutul vostru născocind elixiri mincinoase, ci dorim să vă facem părtași ai bunurilor noastre. Vă vorbim acum în pilde, dar (când va sosi clipa) vrem să vă aducem în fața unei înfățișări, înțelegeri, mărturisiri și cunoașteri a tuturor tainelor, cunoaștere care să fie dreaptă, simplă, ușoară și fără ascunzișuri”. Cele trei manifeste fondatoare ale rosicrucianismului (*Fama Fraternitatis*, *Confessio Fraternitatis* și *Hochzeit Christiani Rosencreutz anno 1459*), apărute în 1614, 1615 și 1616, datorate pastorului

Johann Valentin Andreae, au stârnit o adevărată furtună în mediile intelectuale ale Europei apusene, dovedită atât de circulația și de interesul cu care erau lecturate și interpretate, cât și de abundența literatură pe care au generat-o cele trei cărți în primele decenii după apariția lor. Vastul curent hermetico-alchimic apărut în Renaștere nu urmărea doar restaurarea înțelepciunii antice, ci și reforma generală și radicală a tuturor instituțiilor religioase, sociale și culturale; în cazul rosicrucianismului era vorba de „accelerarea procesului de *renovatio* al lumii occidentale” (Mircea Eliade). Prima jumătate a secolului al XVII-lea a fost marcată de o triplă criză a civilizației occidentale: în domeniul politic, opoziția între absolutism și idealul puterii contractuale fondate pe dreptul natural; în domeniul religios, nevoia de a transcende clivajele dogmatice și de a deschide spiritualitatea către natură și lumea materială; în domeniul științific, tensiunea între concepția mecanicistă a unui univers închis în el însuși și convingerea că arhitectonica lumii are sens. „Scrierile apărute sub baniera rosicrucianismului propuneau o soluție la toate aceste probleme, și îl duceau pe om spre perfecțiune, să poată înțelege propria lui noblețe, și de ce se numește microcosmos, și cât poate cuprinde din Natură cunoașterea lui”, spunea Roland Edighoffer. Mișcarea rosicruciană originală este dificil de înțeles fără o atentă observare a climatului politico-religios și intelectual al redactării și publicării Bibliei rosicruciene. Era un timp dominat de strania figură a Împăratului alchimist Rudolf de Habsburg, de recesiunea economică, de așteptarea sfârșitului lumii, de proliferarea calculelor astro-nomice. Era un „timp al sintezelor, al antologiilor, dar și al viselor, al delirurilor” (Bernard Gorceix), iar aceste neliniști

se traduceau prin nemaîntâlnita efervescență literară, filosofică și artistică: publicarea operelor lui Paracelsus, ale filosofului mistic Valentin Weigel, ale lui Jacob Bohme, iar pe plan artistic avântul manierismului. În aceiași ani, Michel Maier publica *Atalanta fugiens*, o sinteză a artei alchimice, poetice și muzicale, Henricus Khunrath edita *Amphiteatrum sapientiae aeternae*. Studiind atmosfera care a înconjurat apariția scrierilor rosicruciene, Bernard Gorceix găsește și explicația succesului lor considerabil: Johann Valentin Andreae a știut să facă sinteza angoaselor și speranțelor timpului său; pentru Bernard Gorceix „este de netăgăduit că fabula rosicruciană, între altele, traduce o sumă de aspirații politico-religioase complexe, în Suabia începutului de secol al XVII-lea, după imaginea unei epoci și a unei societăți ale cărei contradicții insuportabile urmau să se rezolve într-un război pe cât de lung, pe atât de confuz”. Goethe se întreba într-un poem esoteric: „Așadar, cine a împletit Trandafirul cu Crucea?”. (www.esoterica.ro)

Apartenența lui Cantemir la diferitele societăți inițiatice ale vremii a fost motiv de dispută în diferite ocazii. Nu era însă nimic neobișnuit ca un Iluminat al epocii să nu facă parte din elita culturală și științifică de la acea vreme, conform jurnalmasonic.blogspot.com.

De la început trebuie avut în vedere un aspect al Masoneriei românești, încă nerelatată la adevărata sa valoare istorică. Da, este adevărat că Masoneria ajunge în România în prima jumătate a secolului al XVII-lea, însă filiațiunile diferă. Masoneria românească nu are la bază nici Masoneria franceză și nici pe cea engleză.

Începuturile Masoneriei românești sunt influențate de contextul epocii, în special de cel comercial și politico-regional. Vorbim aici de influențele Masoneriei italiene – în special venețiene (foarte variate, la fel cum se întâmplă și în alte părți ale Europei), ale celei germane, portugheze și grecești (a se citi turcești, prin prisma Marelui Orient de la Istanbul sau Constantinople, înțesat de grecii fanarioți).

Moldova este un caz aparte, deoarece filiațiunile au fost de două feluri: germanice și turcești (a se citi genoveze, prin prisma comerțului făcut de marinarii genovezi via Constantinople). Masoneria germanică avea profunde influențe rosicruciene.

Nu trebuie uitată, ceea ce se întâmplă des, existența Marelui Orient de la Istanbul/Constantinople (numele nu are legătură cu ceea ce înseamnă astăzi *Mare Orient*), ulterior devenit Marele Orient Otoman sau Marele Orient al Turciei. Este adevărat că a sa continuitate nu poate fi susținută în sens arhivistic pentru că Lojile erau suverane și acestea variau în ceea ce privește apartenența. Prin urmare, cele trei structuri nu sunt una și aceeași, însă ele au existat.

Chiar dacă majoritatea consideră că al său contact cu Masoneria a fost în Imperiul Țarist, o altă posibilă variantă poate să fie chiar Înalta Poartă, acolo unde Cantemir se dedică studiului și aprofundării cunoștințelor sale.

În perioada șederii sale în Imperiul Țarist, Petru cel Mare, Iluminat și presupus aducător al Masoneriei în Rusia, după ce a fost inițiat la Londra, fondează prima Lojă Masonică rusească în Sankt Petersburg în 1721 (conform unor surse istorice) sau la Riga (conform altor surse istorice). Această Lojă Masonică intră în 1730 sub obediența Londrei (sub conducerea Generalului James Keith). Surse istorice confirmă faptul

că Loja cunoscută sub titlul distinctiv de Steaua Nordului încă funcționa în anul 1750.

Un alt apropiat al lui Cantemir a fost Tolstoi (a nu se confunda cu Lev Tolstoi, un descendent al acestuia), Ambasadorul țarist pe lângă Înalta Poartă și Conte Gavril Ivanovici Golovin, Cancelar al Imperiului Țarist.

Se spune că Dimitrie Cantemir a fost rosicrucian, iar capul său a fost îngropat într-un cimitir din Scoția, pe domeniul familiei Rosslyn. (<http://jurnalmasonic.blogspot.com>)

În secolul al XVIII-lea, în Transilvania au apărut loje masonice, acordând gradul de „cavaler binefăcător”. În Muntenia, masoneria a ajuns în anul 1735, pe vremea lui Constantin Mavrocordat.

Constantin Mavrocordat (27 februarie 1711, Constantinopole – 23 noiembrie 1769, Iași) a fost Domn al Țării Românești și al Moldovei.

În Țara Românească a domnit de șase ori: septembrie 1730 – octombrie 1730; 24 octombrie 1731 – 16 aprilie 1733; 27 noiembrie 1735 – septembrie 1741; iulie 1744 – aprilie 1748; 20 februarie 1756 – 7 septembrie 1758 și 11 iunie 1761 – martie 1763 și în Moldova de patru ori: 16 aprilie 1733 – 26 noiembrie 1735; septembrie 1741 – 29 iunie 1743; aprilie 1748 – 31 august 1749 și 29 iunie 1769 – 23 noiembrie 1769.

S-a născut la 27 februarie 1711 la Constantinopole și a fost fiul lui Nicolae Mavrocordat și al Pulheriei Mavrocordat, fiind crescut în țară.

A fost căsătorit de două ori. Prima dată, în 1728, cu Smaranda Cantacuzino, decedată în 1730 cu care nu a avut copii. A doua a fost în 1732 cu Ecaterina Rosetti, cu care a avut trei

fii, Ion Mavrocordat (n. 1740), Alexandru *Deli-Bei* (1742-1812), Demetre (1744-1817), Maria Balș (n. ? – d. 1770), Ecaterina Racoviță.

A fost un om învățat ca și tatăl său și era pătruns de ideile filozofice și reformatoare ale veacului al XVIII-lea. Domnia a obținut-o fiind ales de boieri. După două domnii scurte în Țara Românească, a fost mutat în Moldova și unde, pentru a-și recâștiga tronul pierdut, contrar firii sale, a trebuit să mărească dările ca să-i poată cumpăra pe turci.

Reintors în Țara Românească în 1735, a început să facă reforme, influențat fiind și de reformele austriece din Oltenia. Desființează unele impozite indirecte, ca „văcăritul” și „pogonăritul” și introduce o taxă generală de 10 lei pe an, plătită în 4 „sferturi”. Îi eliberează pe țărani dându-le dreptul să se mute de pe o moșie pe alta, răscumpărându-și libertatea cu 10 bani, plătiți boierului respectiv. Pe țărani boierești îi obligă la dijmă și 12 zile de lucru pe an, în Muntenia, și 24 în Moldova (În țările învecinate, Transilvania, Polonia, Rusia, Prusia orientală, numărul zilelor de clacă ajungeau chiar la mai multe pe săptămână). Pe boieri îi recompensează printr-un anumit număr (60 la un boier mare) de scutelnici, care nu plăteau bir decât boierului și de scutierii de orice bir pentru vistierie. În județe a numit ispravnici cu un rol judecătoresc și administrativ foarte întins.

În același an, 1735, la un an de la aprinderea luminilor primei loji masonice autohtone de către secretarul său, Anton Maria del Chiaro, fondează, la Iași, Loja Moldova. (<https://ro.wikipedia.org>)

Alexandru Ipsilanti a fost domn al Țării Românești între 1774-1782 și 1796-1797, dar și în Moldova, în perioada

decembrie 1786-1788. S-a remarcat prin reorganizarea aparatului administrativ și prin ocârmuire înțeleaptă. De asemenea, Ipsilanti a organizat tribunalele și a tipărit o condică de legi în limba română. Se trăgea dintr-o familie grecească din Constantinopol, care s-a stabilit în țară și s-a încuscrit cu boierii români. Înainte de a primi domnia, a fost dragoman al Porții. „Grec din Fanar, posesorul unei largi culturi, a guvernat cu înțelepciune, a reorganizat aparatul administrativ și s-a străduit să asigure stabilitatea economică și demografică. În a doua domnie, a dispus ca bisericile din Curtea Domnească din Târgoviște cea de Jos și cea de Sus și Biserica Sfintei Vineri să aibă 6 preoți și 2 diaconi, 4 cântăreți și 5 grămăticici scutiți de toate dărilor. Se pare că în timpul său toate bisericile din incinta Curții funcționau”, se arată în Enciclopedia Orașului Târgoviște. Prima investire s-a făcut contrar voinței boierilor munteni care, potrivit unui document olandez din 3 noiembrie 1774, aleseseră „ca domn al lor pe Ștefan Prascoveanu”. În timpul scurtei sale domnii din Moldova, ienicerii trimiși să păzească granițele de ruși au atacat Iașiul pe care l-au prădat; ienicerii atacă și palatul domnesc, de unde abia sunt respinși, jefuiesc satele, de unde iau o mulțime de vite. După aceea, Ipsilanti se lasă luat prizonier de austrieci. În a doua domnie din Țara Românească a fost lacom. Pierde tronul din cauza intervențiilor amiralului Chiuciuc Husein care, trebuind să lupte împotriva lui Pasvatnoglu, cere ca în locul bătrânului Ipsilanti să fie numit Constantin Hangerli. (www.adevarul.ro)

Următorul mason pe tronurile Principatelor Dunărene a fost Alexandru Moruzi (1750-1816), Domn în Moldova: martie 1792 – ianuarie 1793, 4 octombrie 1802 – august 1806

și 17 octombrie 1806 – 19 martie 1807 și în Țara Românească: ianuarie 1793 – august 1796 și martie 1799 – octombrie 1801.

A fost fiul lui Constantin Moruzi. Alexandru Moruzi reușește să preia tronul Moldovei după războiul ruso-austriaco-turc (1788-1792). În această primă domnie a fost ocupat cu restabilirea ordinii după retragerea din țară a oștilor prădătoare rusești. Trecut în Țara Românească își arată repede lăcomia pentru bani. A exploatat mereu populația, a cumpărat ieftin o cantitate enormă de grâu și l-a vândut la un preț aproape înzecit locuitorilor înfometați. A fost destituit printr-un joc de intrigi la Constantinopol și înlocuit cu Alexandru Vodă Ipsilanti.

Reîntronat în 1799, continuă strângerea dărilor apăsătoare ale lui Constantin Hangerli. O altă nenorocire pentru țară o reprezentau incursiunile prădătoare și sângeroase ale pașei Pazvanoglu de la Vidin. Ajutoarele primite de la sultan s-au dovedit mai mult un lucru rău, pentru că oastea turcească s-a alăturat repede hoardelor care prădau și ardeau Târgu Jiu și Craiova. Domnitorul Alexandru Moruzi recunoscându-și neputința, și-a cerut singur mazilirea (1801).

A fost din nou numit în Moldova (1802), la insistențele francezilor, însă a trecut repede de partea politicii rusești, țesând intrigi împotriva Franței împreună cu fratele său Dumitrache, dragomanul Porții.

În timpul celor cinci domnii, a făcut și lucruri bune: a construit un spital pentru ciumați și o fabrică de hârtie la Afumați. A fost căsătorit cu Zoe, fiica lui Lascarache și a Ilenei Rosetti.